

hele Forfatning og ligeledes i Specialforfatningerne, hvilke, naar der ikke er aabnet Veitil, at de kunne gaae roligt jævnt hincanden, ville fremkalde Conflictier. Med Hensyn til, hvad der blev yttret om, at der ikke kunde være noget saadant Særligt i Fællesforfatningen, som kunde have Betydning, naar man blot vidste, hvilke Anliggender der henhørte derunder, behøver jeg jo dog neppe at sige, at den Repræsentationsform, der bliver dannet for hele Monarchiet, med Indskydelse paa de fælles Anliggender, og den Myndighed, der tillægges denne Repræsentation, vil have den meest afgjørende Indskydelse og — jeg tilføjer — bør have den mest afgjørende Indskydelse paa Udviklingen i de specielle Landsdele, fordi jeg, som Sagerne nu staae, ikke anseer mig berettiget til at stille mig paa noget andet Standpunct end Heelstatens, — siden man nu engang har vedtaget dette Ord. Netop fordi jeg fuldkommen gaaer ind derpaa, siger jeg, at der maa være noget Sammenhæng imellem det Hele og det Enkelte i Fællesforfatningen. Man kunde over de tidligere bestaaende Provindstilstænder af samme Art og Charakter i alle Landsdele have bygget en Fællesforfatning, der var eensartet; men det vil være vanskeligt at bygge en Fællesforfatning over stærkt nuancerede, temmelig forskellige Forfatninger. Jeg har yttret Tvivl om Muligheden af at bygge en Fællesforfatning over aldeles modsatte Specialforfatninger, og i al Fald vilde derved Fællesforfatningens Charakter blive saa tvivlsom, at man virkelig er opfordret til at kjende den. Naar den ærede Premierminister talte om, at man jo dog vel ikke for Diebliffet vilde ønske en større Frihed i Hertugdømmerne, og at der var Mange i den danske Presse, der fandt, at der taales for meget i Hertugdømmerne, saa har jeg ikke noget Ansvar for den danske Presse. Den danske Presse kan have indeholdt mange Urimeligheder og navnlig mange Ubilligheder imod Hertugdømmerne. Det kan meget gjerne være, at en enkelt Deel af Pressen har talt, som om vi her skulde have den største Frihed, og der skulde være Despotie i Hertugdømmerne. Det er muligt; men jeg har aldrig talt paa denne Maade, og det vedkommer mig ikke. Det kan være muligt,

at der i en enkelt Landsdeel af et Monarchie, der har eller for Fremtiden skal have en særskilt Forfatning, momentant kan trænges til Undtagelsesforanstaltninger. Vi vide Alle, at Ulykken kan byde, at det i en enkelt By er nødvendigt at erklære Beleiringsstilstand; det er muligt, — om der er Grund dertil i nogen af H. S. Majestæts Landsdele, dømmes jeg ikke. Jeg skal altid være for, at man ikke skal forlange for Meget for sig selv og tilstaae Andre for Lidet. Jeg har virkelig, saa meget som Nogen, beklaget de Udfeielser, der kunne være forekomne her i Danmark, der enten ikke have taget Hensyn til de naturlige Foranstaltninger under selve Broden og Skylden, eller have villet forlange Følgerne af Brode og Skyld for meget og villet udstrække dem for meget. Men det er der ikke Tale om; der er Tale om Fremtidens Forhold, og dermed har det Intet at gjøre, om det i Diebliffet skulde være nødvendigt paa et eller andet Sted at tage extraordinaire Forholdsregler med Hensyn til Pressen. Naar vi endelig skulle tale om Pressefrihed, som jeg ikke nævnte — thi jeg nævnte Petitionsfriheden —, saa kan den Omstændighed, at det nu kan være nødvendigt at indskrænke Pressefriheden momentant i Hertugdømmet Slesvig, ikke være en Grund til forfatningsmæssigt at opstille en høj Grad af Indskrænkning i Pressen i Hertugdømmet Slesvig ved Siden af en høj Grad af Frihed i Kongeriget Danmark, og jeg troer, at, naar vi tænke os en lang Fremtid, som vi bør tænke os, saa kan det ikke tilfaldt gaae godt, naar man vil gennemføre to saa forskellige Regjeringsystemer endogsaa blot i disse specielle Anliggender. Jeg har ikke sagt, at der skulde handles anderledes i Hertugdømmerne end her; jeg skal afholde mig saa meget som Nogen, saalange vi ikke have nogen Fællesforfatning, fra at blande mig i Hertugdømmernes Anliggender; men den Hovedtanke, jeg udtalte, var, at der, idet man frembragte Heelstaten, maatte være Conseqvents, og jeg tænkte ikke paa det nærmeste Dieblif — for Diebliffet skaber man ikke Forfatninger —, men jeg tænkte paa en lang Fremtid.

Premierministeren: Den ærede Taler har troet, at jeg vel har erklæret mig for at have opgivet det Forhold mellem Danmark og